

Brazillaanse schatbewaarder

Big Chico

door Lambert Smits

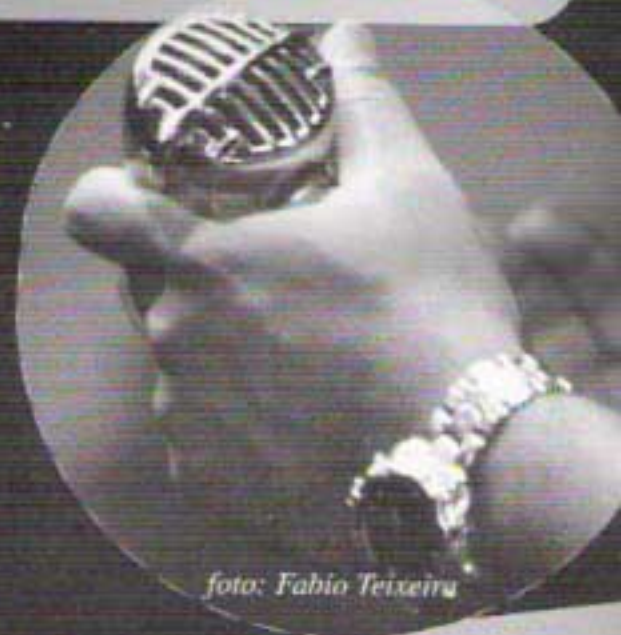

foto: Fabio Teixeira

Francesco Carlos Barbosa, zoals vermeld op zijn identiteitskaart, is Braziliaan en bezeten op de blues. Omwille van zijn uit de kluiten gewassen postuur koos hij 'Big Chico' als artiestennaam. Het bluespubliek in Brazilië draagt hem op handen, maar ook collega's muzikanten lopen hoog met hem op. Voor het hoesje van Chico's meest recente cd 'Blues Dream' schreef Rod Piazza: "Chico has really got the feeling and soul of the blues. His attack and tone are real, he's keeping it alive!" Desgevraagd vult Rod in een mailtje nog aan: "Big Chico is really trying to play the good stuff. He blows hard and has a big tone, He's great, a good cat." 'Blues Dream' werd trouwens onder lovende kritieken bedolven. Deze lofzang moest wel leiden tot een kennismaking! Op een druilerige avond voerden we 'www.bigchico.com.br' in onze Internet Explorer in en via 'contato' klikten we door naar de mailbox van de man in kwestie...

Hallo Chico, ik heb onlangs jouw cd 'Blues Dream' aangeschaft en ik moet zeggen dat ik aangenaam verrast was. Meer zelfs, het was alweer een tijdje geleden dat het harmonicaspel van een voor mij nog onbekende artiest me zo raakte. Vertel eens iets over jezelf, want ik ben er zeker van dat vele lezers van ons blad jou nog niet hebben ontdekt.

Wel, zoals je weet, ben ik een op 5 maart 1972 geboren Braziliaan. Mijn geboortestad is Cananéia. Deze stad ligt aan de zuidkust van de staat São Paulo. Ik ben zanger en harmonicaspeler. Mijn vrije tijd breng ik graag door met mijn familie of vrienden en natuurlijk hoort daar altijd muziek op de achtergrond bij. Momenteel woon ik in Jundiaí, op zowat zestig kilometer van de stad São Paulo, de grootste stad in Zuid-Amerika.

Hoe verliep jouw jeugd?

Mijn kinder- en jeugd jaren bracht ik door in Jundiaí, waar ik tevens mijn diploma van burgerlijk ingenieur behaalde. Mijn hart was steeds bij de muziek. Vooral zwarte muziek sprak me aan, zoals Motown, soul, samba, Braziliaanse muziek, rhythm & blues en funk. Je kon mij dan ook steevast vinden op party's waar zwarte muziek werd gespeeld en er ging voor mij een enorme inspiratie uit van

artiesten als The Isley Brothers, The Bar-Kays, Freddie Jackson en Earth Wind & Fire. Mensen als Marvin Gaye, James Brown, Stevie Wonder en Michael McDonald beïnvloedden dan weer danig mijn zangstijl.

Waren jouw ouders ook muzikaal?

Mijn ouders luisterden voornamelijk naar Braziliaanse en regionale muziek en samba. Mijn oudere broers hadden het ook meer begrepen op zwarte soul en funk. Mijn broer Mauro is gitarist en hij leerde mij eigenlijk de beginselen van het zingen. Pas in 1993 begon ik naar blues te luisteren en vanaf 1995 begon ik harmonica te spelen.

Weet jij nog wanneer jij het eerst door een song werd geraakt en welke song dat was?

Wel, dit is een toffe vraag! Het is héél lang geleden, maar ik herinner het me nog alsof het gisteren gebeurde. Ik moet zowat een jaar of vier zijn geweest toen ik op de radio 'What A Fool Believes' van The Doobie Brothers hoorde, met Michael McDonald als zanger. Ik ken zelfs de tekst nog van dat nummer. Voor mij was dat mijn eerste impressie van wat blues hoorde te zijn. Ik was namelijk zo bedroefd